

הגילוי הגדול של הבעש"ט הקדוש זי"ע

כל אדם עובר מיום לידתו עד יום פטירתו את כל מ"ב המסעות שעברו ישראל במדבר

בשבת קודש הבא עלינו לטובה אנו קוראים בתורה כמו בכל שנה פשוטה שתי הפרשיות מטות ומסעי. הפעם ברצוננו להתבונן בעזרת השם על הפרשה השנייה פרשת מסעי, שאנו קוראים אותה תמיד בכל שנה אפילו בשנה מעוברת, במרכז של ימי בין המצרים - בשבת השנייה של שלשת השבתות.

שנינו בגמרא (מגילה לא:): "עזרא תיקן להן לישראל, שיהו קורין קלות שבתורת כהנים קודם עצרת, ושבת השנה תורה קודם ראש השנה... כדי שתכלה השנה וקלותיה". נמצינו למדים מזה כי עזרא הסופר סידר את סדר הקריאה לכל השנה, ומזה נשכיל להבין שהיתה לו כוונה עמוקה, לסדר תמיד באמצע בין המצרים את הקריאה של פרשת מסעי, שהתורה הקדושה מפרטת בה את כל מ"ב המסעות שנסעו ישראל במדבר, ללמדנו שיש קשר אמיץ בין המסעות שנסעו ישראל במדבר, למסעות הקשים שאנו נוסעים בהם בכל הגלויות.

ענין זה מתאים להפליא למה שכתב ב"מגלה עמוקות" (יש פרשת מטות מסעי), כי בפסוק הראשון בפרשתנו (במדבר לג-א): "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן", רמוזים כל ארבע הגלויות שגלו ישראל אחרי מצרים, ובלשון קדשו: "והנה הלכו ישראל במדבר מ"ב מסעות, שנרמזין בו כל ימי עולם עד ביאת הגואל, ובפרשה זו נרמזין אלה מסעי בני ישראל [ראשי תיבות] א'דום מ'די ב'בל י'ון".

כ"א ימים וכ"א לילות כנגד מ"ב מסעות

יומתק לצרף בזה מה שכתב ב"עבודת ישראל" למגיד הקדוש מקוניץ זי"ע, כי כ"א ימים וכ"א לילות של בין המצרים הם כנגד מ"ב המסעות, ובלשון קדשו:

"והנה פרשה הזאת נקראת תמיד בין המצרים, שהם נחשבים כ"א יום כמו שפירש רש"י, וכ"א יום וכ"א לילות הם מ"ב, כנגד מ"ב מסעות שצריך

לעבור בין המצרים בכמה מסעות לתקן הכל ולעבוד את ה', הגם שהזמן גרמא להיות עצב ונאנח על חורבן בית ה', עם כל זאת יש לחזק את עצמו ולטהר לבבו ולעבוד ה' בתורה ותפלה בשמחה, כפרט בשעת אמירת שירות ותשבחות".

ומה שהביא בשם רש"י כי בין המצרים הם כ"א יום, כוונתו על מה שפירש בדברי הנביא (ירמיה א-יא): "ויהי דבר ה' אלי לאמר, מה אתה רואה ירמיהו, ואומר מקל שקד אני רואה". ופירש רש"י בשם מדרש אגדה: "השקד הזה הוא משעת חניטתו עד גמר בישולו עשרים ואחד יום, כמנין ימים שבין שבעה עשר בתמוז שבו הובקעה העיר לתשעה באב שבו נשרף הבית". וכן מבואר ב"שער הכוונות" לרבינו האריז"ל (ענין בין המצרים): "ענין בין המצרים והם כ"א ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב".

ויש לומר הטעם לכך כי תשעה באב עצמו נקרא מועד, כמבואר בשלחן ערוך (או"ח סימן תקנט ס"ד): "אין אומרים תחנון בתשעה באב ואין נופלים על פניהם משום דמקרי מועד". והיינו כמו שכתוב (איכה א טו): "קרא עלי מועד". וביאר הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע ב"אמרי פנחס" (תשעה באב סימן שפח) הטעם שנקרא מועד, על פי המבואר בירושלמי (ברכות פ"ב ה"ד) כי משיח בן דוד נולד בתשעה באב.

הנה כי כן מטעם זה נחשבים בין המצרים רק לכ"א ימים, כי תשעה באב שנקרא מועד אינו נכלל עמהם. אלא שעדיין מוטלת עלינו חובת הביאור להבין ולהשכיל, מהו הקשר בין החוט המשולש: א) מ"ב מסעות שנסעו ישראל במדבר. ב) מסע בני ישראל בכל ארבע הגלויות. ג) כ"א ימים וכ"א לילות של בין המצרים המכוונים כנגד מ"ב המסעות במדבר.

מ"ב מסעות כנגד שם מ"ב של "אנא בכח"

פתח דברינו יאיר במקרא שכתוב בתחילת הפרשה (במדבר לג-א): "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה

ואהרן, ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם". ודקדק ב"אור החיים" הקדוש, מדוע שינה הכתוב לומר מתחילה: "ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה'", הקדים "מוצאיהם למסעיהם", ואילו בסיום הכתוב: "ואלה מסעיהם למוצאיהם", הקדים "מסעיהם למוצאיהם".

ונראה כי התורה הקדושה נתכוונה לרמוז לנו בזה ענין נשגב, על פי מה שהביא ה"מגן אברהם" (או"ח סימן תכח ס"ק ח) בשם "הצרור המור" בפרשתנו להמקובל האלקי רבי אברהם סבע זי"ע ממגורשי ספרד]: "כתוב בצרור המור מ"ב מסעות שבפרשת ואלה מסעי אין להפסיק בהם, שהוא נגד שם מ"ב". כלומר שאין ראוי להפסיק באמצע הקריאה כדי להזמין עולה אחר לתורה.

והנה מה שכתב כי מ"ב המסעות מכוונים כנגד שם מ"ב, מקור הדבר ב"לקוטי תורה" לרבינו האריז"ל: "הנה נזכר בכאן מ"ב מסעות, והוא שישראל יצאו ממצרים בכח שם מ"ב". וכתב ב"אגרא דכלה" שענין זה רמוז בכתוב: "אלה מסעי בני ישראל" - מיסעי בני ראשי תיבות מ"ב. והכוונה בזה על שם בן מ"ב אותיות, שאנו מזכירים כל יום בתפלת שחרית בסדר הקרבנות, בתפלת "אנא בכח" המיוחסת לתנא האלקי רבי נחוניא בן הקנה, אשר כל כולה מבוססת על מ"ב אותיות, המתחלקות לשבעה שמות כנגד ז' ימי השבוע, כל אחד משבעת השמות כלול משש אותיות:

- א'נא ב'כח ג'דולת י'מינך ת'תיר צ'רורה [אב"ג-ית"ץ כנגד יום א']
- ק'בל ר'ינת ע'מך ש'גבנו ט'הרנו נ'ורא [קר"ע-שט"ן כנגד יום ב']
- נ'א ג'בור ד'ורשי י'חודך כ'בבת ש'מרם [נג"ד-יכ"ש כנגד יום ג']
- ב'רכם ט'הרם ר'חמי צ'דקתך ת'מיד ג'מלם [בט"ר-צת"ג כנגד יום ד']
- ח'סין ק'דוש ב'רוב ט'ובך נ'הל ע'דתך [חק"ב-טנ"ע כנגד יום ה']

עבודת ישראל: מ"ב מסעות בפרשת מסעי הם כנגד כ"א ימים וכ"א לילות שיש בימי בין המצרים

מגן אברהם: "כתוב בצרור המור מ"ב מסעות שבפרשת ואלה מסעי
אין להפסיק בהם שהוא נגד שם מ"ב"

אריז"ל: שם בן מ"ב של "אנא בכח" סגולתו
להעלות כל בירורי ניצוצי הקדושה של עסק התורה וקיום המצוות

אור החיים: ישראל חנו במקום אחד שנה
ובמקום אחר י"ב שעות כפי הצורך לבירור הניצוצות במקום ההוא

צרורה אילם	תתיר מרה	ימינך פי החירות	גדולת איתם	בכה סוכות	אנא רעמסס
נורא מדבר סיני	טהרנו רפידים	שגבנו אלוש	עמך דפקה	רנת מדבר סין	קבל ים סוף
שמרם רסה	כבבת לבנה	יהודך רמון פרץ	דורשי רתמה	גבור הצרות	נא קברות התאה
גמלם תרח	תמיד תחת	צדקתך מקהלות	רהמי חרדה	טהרם הר שפר	ברכם קהלתה
עדתך יטבתה	נהל הר הגדגד	טובך בני יעקן	ברוב מוסרות	קדוש חשמונה	הסין מתקה
קדושתך פונן	זוכרי צלמונה	פנה הר ההר	לעמך קדש	גאה עציון גבר	יחיד עברונה
תעלומות ערבות מואב	יודע הרי העברים	צעקתנו עלמון דבלתימה	ושמע דיבון גד	קבל עיי העברים	שועתנו אובות

היוולדו עד שובו אל עולמו. ולהבין זה, כי מיום
הלידה והוצאתו מרחם אמו הוא בחינת יציאת
מצרים כנודע, ואחר כך נוסע ממסע למסע
עד בואו לארץ החיים העליונה... ובודאי נכתבו
המסעות בתורה, להורות הדרך הישר לאיש
הישראלי, לידע הדרך אשר ילך בו כל ימי חייו
ליסע ממסע למסע."

הנה כי כן כאשר נצרף את שני היסודות -
יסוד אחד שלמדנו מתורת הבעש"ט הקדוש, כי
על כל אחד בימי חייו עוברים כל מ"ב המסעות,
ויסוד אחד שלמדנו מתורת רבינו האריז"ל ושאר
המקובלים, כי מ"ב המסעות מכוונים כנגד שם
בן מ"ב אותיות, כי אז נשכיל להבין שכל אחד
מאתנו מיום לידתו עד יום פטירתו כשמחזיר

כל אחד מישראל בימי חייו עובר את כל מ"ב המסעות

ועתה בא וראה דבר פלא איך ענין מ"ב
המסעות שייך אצל כל אחד מישראל, כמו
שהביא ב"דגל מחנה אפרים" (ד"ה ויכתוב משה)
בשם זקנו מרן רבי ישראל הבעש"ט הקדוש ז"ע,
שכל אחד מישראל ללא יוצא מן הכלל, במשך כל
ימי חייו מיום היוולדו לתוך מדבר השממה של
העולם הזה עד יום מותו, עוברים עליו כל אותם
מ"ב המסעות שעברו ישראל במדבר, עד שהוא
זוכה להיכנס בארץ החיים בעולם הנשמות, והנה
הדברים בלשון קדשו:

"דע ששמעתי בשם אדוני אבי זקני זללה"ה,
כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל אדם מיום

יחיד ג'אה לעמך פ'נה ז'וכרי ק'דשתך [יג"ל-
פז"ק כנגד יום ו']
ש'ועתנו ק'בל ו'שמע צ'עקתנו י'ודע ת'עלומות
[שק"ו-צ"י"ת כנגד יום ז']

לתועלת הענין נעתיק לשון קדשו של ה"צרור
המור", שיש בהם חיזוק גדול להתחזק באמונתנו
וביטחוננו בה' בכל הגלויות:

"אמרו רבותינו ז"ל שנכתבו כאן שנים
וארבעים מסעות, רמז לשם המפורש של שנים
וארבעים, הוא שם של אבגית"ץ, הרמז בפרשת
בראשית במספר הימים, והם שבעה תיבות, ובכל
אחד יש בו ששה אותיות עולים שנים וארבעים.
וכל אחד יוצא מיומו, אבגית"ץ מיום הראשון,
קר"ע שט"ן יוצא מיום שני, לפי שבו נברא גיהנם,
וכן כולם על זה הדרך.

ולכן נכתבו בכאן שנים וארבעים מסעות, כנגד
זה השם של שנים וארבעים, הרמז באומרו (תהלים
סח-יח) ה' בם [אותיות מ"ב] סיני בקודש, לרמז
שיש באלו המסעות דבר גדול, והוא חותם התורה
כולה... ואחר שאלו המסעות הם במספר במשקל,
רומזים לשם של שנים וארבעים בסוד ה' ב"ם, אין
להפסיק החזן בקריאת הפרשה, אלא שיקראם
כולם עם אדם אחד, בענין שיהיה המשכן אחד.

וכן נראה שנכתבו בכאן אלו המסעות בשם ה',
להשרישנו שורש ובטחון גדול בגאולה העתידה,
ובענין הצרות העוברות עלינו, ולחזק ידים רפות,
לפי שהשם צופה ומביט עד סוף כל הדורות וראה
הגלויות שיעברו עלינו, ובפרט הגלות הרביעי החזק,
וכתב אלו המסעות להבטיחנו בטחון גדול וחזק, כי
אף על פי שנעבור צרות רבות ורעות, השם יחינו
ויוציאנו מגלותינו, כמו שעשה ביציאת מצרים
שהיו מעונים זה כמה שנים בעבודת פרך, והשם
שלח להם מושיעים להצילם מצרותם."

כאן ממשיך ה"צרור המור" לשפוך את לבו
הטהור, על המצב הנורא של מגורשי ספרד שגם הוא
היה מהם, שגלו מספרד לעיר פאס שבמרוקו:

"כי בעונותינו גלות ירושלם אשר בספרד, כבר
נתגרשו כולם ולא נשאר איש בכל המלכות, זולתי
הנשארים אשר נשארו מן השבי ומן המלקוח, ומן
הדבר והרעב, נסים ופלטים מחרב אדום למלכות
פרס ולמלכות ישמעאל, והנם כל המון ישראל
מכל גלות ספרד במלכות פא"ס, עד שנתקיים בנו
בעונותינו (דברים כח-סב) ונשאתם מתי מספר
תחת אשר הייתם ככוכבי השמים לרוב, ואנו
בטוחים בה' שיוציאנו מגלותינו ומדלותינו, כמו
שהוציא לאבותינו ממצרים, אף על פי שלא נהיה
ראויים וכל זה מצד רחמיו."

ובמקום אחר י"ב שעות, שהוא כפי מה שצריך לבירור הניצוצות שישנם במקום ההוא".

בדרך המלך נלך לבאר לפי זה הקשר הנפלא בין מ"ב המסעות במדבר לשם בן מ"ב אותיות של "אנא בכח", על פי המבואר במדרש (שמו"ר ג-ו) שהקב"ה נקרא בשמות לפי פעולותיו:

"ויאמר אלקים אל משה. אמר רבי אבא בר ממל, אמר ליה הקב"ה למשה, שמי אתה מבקש לידיע, לפי מעשי אני נקרא, פעמים שאני נקרא באל שדי, בצבאות, באלקים, בה'. כשאני דן את הבריות אני נקרא אלקים, וכשאני עושה מלחמה ברשעים אני נקרא צבאות, וכשאני תולה על חטאיו של אדם אני נקרא אל שדי, וכשאני מרחם על עולמי אני נקרא ה'".

לפי זה מגלה לנו רבינו האריז"ל (שער הכוונות תפלת השחר דרוש ג), כי פעולתו וסגולתו של השם בן מ"ב אותיות של "אנא בכח" היא, להעלות את כל ניצוצי הקדושה שבייר איש ישראל בעולם על ידי עסק התורה וקיום המצוות, וכן כל התפלות שהתפלל לפני ה', ואפילו נשמתו שעולה כל לילה למעלה עם כל המצוות שעשה באותו יום, הכל בכל מכל כל עולים למעלה על ידי שם בן מ"ב של "אנא בכח".

והנה כבר נתבאר כי שם זה מתחלק לשבעה שמות כנגד שבעת ימי השבוע, ומבאר האריז"ל כי כל שם מיועד להעלות את התורה והמצוות של אותו יום המכוון כנגדו, שם אב"ג-ית"ץ מעלה את התורה והמצוות של יום ראשון, אלא שיחד עמו מצטרפים כל שאר השמות לסייע לו, וכן בשאר הימים כל יום ביומו, עד בוא יום השבת יכוון בשם השביעי שק"ו-צ"י"ת, שהוא עיקר שם המעלה את תפלתנו ומצוותינו ושאר השמות מצטרפים אליו.

ו' אותיות כנגד

ו' כנפים שיש לכל מלאך

עתה הבה נמשיך ללמוד ביאור הענין, מדוע כל אחד מז' השמות כלול מו' אותיות, על פי מה שמצינו בדברי הנביא (ישעיהו-ו א):

"בשנת מות המלך עוזיהו ואראה את אדני יושב על כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל, שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד, בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו, ובשתים יעופף". ופירש רש"י: "בשתים יכסה פניו, שלא יביט לצד השכינה, ובשתים יכסה רגליו, לצניעות שלא יראה כל גופו לפני בוראו... ובשתים יעופף, ובתרין משמש".

בעל שם טוב: כל מ"ב מסעות שנסעו ישראל במדבר, הם אצל כל אדם מיום היוולדו עד שובו אל עולמו

שפת אמת: "והנה דור המדבר הוציאו מכח אל הפועל, והיו הכנה לכל דורות בני ישראל, ויצאו ללמד על הכלל כולו"

"ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם" - של דור המדבר, "ואלה מסעיהם למוצאייהם" - של הדורות שיצאו מהם

ז' שמות של "אנא בכח" כנגד ז' ימי השבוע, ו' אותיות שבכל שם, בשתים לכסות פניו, בשתים לכסות רגליו, ובשתים לעופף

טוב אחרית דבר מראשיתו". וכן כתב עוד (פרשת פנחס שנת תרנ"ב): "והנה דור המדבר היו הכנה לתקן כל הקומה לכל הדורות, וניתן להם ברית הלשון בקבלת התורה בהר סיני במדבר".

ויותר מזה מצינו בדבריו הקדושים רעיון עמוק בענין זה, שמטעם זה נכשלו דור המדבר בכמה מקומות, כי מאחר שהם היו בבחינת: "ראש כל עדת בני ישראל", לסלול את הדרך לכל ישראל בכל הדורות, לכן נלחמו עמהם הסטרא אחרא בכל הכוחות, והנה הם דבריו העמוקים (פרשת בהעלותך שנת תרמ"ד):

"בענין קברות התאוה שאמרו (במדבר יא-ה) זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, דרשו חז"ל [חנם] מן המצוות, ותימה לחשוד דור דעה כזה להיות חלילה פורקי עול מצוות. ויתכן לפרש כי אדרבה מזה שעלתה על לבם הרהורי תאוה ממה שהיו במצרים בלי עול מצוות, על זה היתה כל התלונה שלהם".

שם בן מ"ב של "אנא בכח" מעלה את כל המצוות

ועתה בא וראה מה שכתב ב"אור החיים" הקדוש בפסוק: "אלה מסעי בני ישראל", כי תכלית המסעות של בני ישראל במדבר היתה, להעלות ניצוצי הקדושה שנפלו בתוך כוחות הסטרא הנמצאים במדבר, שהכתוב מתאר אותם (דברים ח-טו): "המוליך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים". ולכן היו שוהים במקום אחד זמן קצר ובמקום אחד זמן ארוך, הכל לפי הצורך עד שהשלימו לברר את הטעון בירור, ובלשון קדשו:

"אכן יתבאר על פי דברי אנשי אמת שאמרו, שהליכת ישראל במדבר היתה לברר ניצוצי הקדושה, שאנס איש הבליעל [הס"מ] החונה במדבר השמם, ששם קנה מקומו נחש שרף ועקרב, ודרכו שם עדת ה' להוציא בולעו מפיו, והוא הטעם שהיו ישראל חונים במקום אחד שנה,

נשמתו לבורא עולם, הרי הוא חי ונושם את כל מ"ב האותיות של "אנא בכח", שהם בעצם מ"ב המסעות של כל ימי חייו.

בדרך זו במסילה נעלה לבאר גם לפי קוצר השגתנו, מהי המשמעות והחשיבות הגדולה של שם בן מ"ב "אנא בכח", שהקב"ה בחר להעביר את כל אחד מאתנו מיום היוולדו עד יום היפרדו לעולם הנשמות, מ"ב מסעות כנגד שם בן מ"ב, כי הן אמת שאין לנו השגה בסודות העמוקים של השם כמבואר בגמרא (קידושין עא.):

"שם בן ארבעים ושתים אותיות, אין מוסרין אותו אלא למי שצנוע ועניו ועומד בחצי ימיו, ואינו כועס ואינו משתכר ואינו מעמיד על מדותיו, וכל היודע והזהיר בו והמשמר בו בטהרה, אהוב למעלה ונחמד למטה, ואימתו מוטלת על הבריות, ונוחל שני עולמים העולם הזה והעולם הבא".

אולם מאחר שהקב"ה ברא אותנו כך, שכל החיים שלנו מבוסס על מ"ב מסעות כנגד שם זה, הרי ברור שאנו חייבים להשיג לפחות את החלק הנגלה של השם, על פי הקדמות אמיתיות שלימדו אותנו רבותינו הקדושים הראשונים והאחרונים. זאת ועוד צריך ביאור, מהו הקשר בין מ"ב מסעות של כל אדם בפרטות למ"ב המסעות שנסעו ישראל במדבר בדרכם לארץ ישראל.

דור המדבר הכינו את הדרך לכל הדורות

ונראה לבאר הענין בזה על פי יסוד גדול שלמדנו מדברי ה"שפת אמת" (פרשת במדבר שנת תרנ"ה), כי העבודה של דור המדבר היתה לעשות הכנה לכל הדורות הבאים אחריהם, ובלשון קדשו:

"והנה דור המדבר הוציאו מכח אל הפועל, והיו הכנה לכל דורות בני ישראל, ויצאו ללמד על הכלל כולו, וזהו שכתוב שאו את ראש כל עדת בני ישראל, שהם היו ראש לכל עדת בני ישראל וכל הדורות נמשכו אחריהם, ועל זה נאמר (קהלת ז-ח)

להתחזק ולעבור את כל הנסיונות של הגלות, עד שנגיע לתיקון השלם של כל מ"ב מסעות הגלות, ונזכה בכך לגאולה השלימה במהרה.

לעתיד לבוא יעברו ישראל שוב את מ"ב המסעות במדבר

ומה נפלא לצרף בזה מה שכתב רבינו בחיי בפרשתנו חידוש עצום, לבאר מה שפירט הכתוב בפרשת מסעי מ"ב מסעות שעברו ישראל במדבר, כי בגאולה העתידה יצאו ישראל מהגלויות בדרכם לארץ ממש דרך מסעות אלו במדבר, והנה הדברים בלשון קדשו:

"ועוד יכלול סיפור המסעות תועלת אחרת כי ירמוז לעתיד, שהרי דברי הנביאים כולם מוכיחים שהגאולה האחרונה כדמיון הראשונה, וכשם שיצאו ישראל בגאולה ראשונה ממצרים אל המדבר, כן בגאולה האחרונה עתידים שיצאו הרבה מישראל אל המדבר, ויעברו במקומות האלה והקב"ה יכלכלם וינהלם שם כמו שעשה לישראל במדבר, והוא שאמר הנביא (יחזקאל כ-לה) והבאתי אתכם אל מדבר העמים, והכתוב הזה מדבר לעתיד בגאולה אחרונה".

לפי האמור הביאור בזה, כי בגאולה העתידה ישלים הקב"ה את בירורי ניצוצי הקדושה שלא נתבררו בזמן הגלות, על ידי שילכו ישראל שוב באותם מ"ב המסעות במדבר המכוון כנגד שם מ"ב, ובכך ישלימו ישראל את החוט המשולש של מ"ב המסעות, החוט הראשון של מ"ב המסעות הוא המסע של דור המדבר שיצאו ממצרים ועברו במדבר מ"ב מסעות, וסללו בכך את הדרך לכל הדורות הבאים אחריהם, החוט השני הוא מ"ב המסעות שנוסע כל אחד מישראל בימי חייו, החוט השלישי הוא מ"ב המסעות שעתידים ישראל ליסע במדבר בגאולה העתידה.

היוצא לנו מכל זה, שצריך להאמין באמונה שלימה אשר למדנו ממשנתו הטהורה של הבעש"ט הקדוש זי"ע, כי כל מסע חייו הוא חלק בלתי נפרד ממ"ב המסעות שכל אדם צריך לעבור בימי חייו, כמו שכתוב (תהלים לז-ג): "מה מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ", כדי שיתקן ויברר ניצוצי קדושה על ידי עסק התורה וקיום המצוות. ומזה נשכיל להתפלל בכוונה גדולה תפלה נשגבה זו של "אנא בכח" שרמוזים בה שם מ"ב, שיעזור לנו הקב"ה להשלים עבודתנו בקודש מתוך נחת והרחבת הדעת, עד אשר נזכה להצטרף בגאולה השלימה למ"ב המסעות שיסעו כל ישראל במדבר בדרכם לארץ ישראל במהרה בימינו אמן.

הנה מה טוב ומה נעים להבין בזה עומק דברי הבעש"ט הקדוש זי"ע, כי כמו שדור המדבר עברו מ"ב מסעות במדבר כנגד שם בן מ"ב, כדי לברר כל ניצוצי הקדושה מתוך כוחות הטומאה ולהעלותם אל הקדושה על ידי שם בן מ"ב, כן צריך כל אחד מישראל לעבור בימי חייו מ"ב מסעות, כדי להכניע את כל הכוחות המתנגדים לעבודת ה' ולברר כל ניצוצי הקדושה על ידי שם בן מ"ב.

כאשר נתבונן נראה שיש בזה חיזוק גדול שלא יפול האדם ברוחו, שמא לא יצליח להשלים את משימתו בקודש במסעות חייו, שהרי כפי שלמדנו כבר סללו דור המדבר את הדרך לכל הדורות הבאים אחריהם, נמצא לפי זה כי מאחר שדור המדבר בהנהגתם של משה ואהרן כבר עברו את מ"ב המסעות, וזכו להעלות כל בירורי ניצוצי הקדושה על ידי שם מ"ב, ונכל גם כל אחד מאתנו להצליח במ"ב המסעות שאנו נוסעים בעולם הזה.

כיון שבאנו לידי כך מה מאד ירווח לבנו להבין מה שרמז לנו הקב"ה על כך בפסוק: "אלה מסעי בני ישראל" - מ"ב מסעות הרמוזים בראשי תיבות מיסעי בני, אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן, ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם, מה שיצאו ממצרים כדי לעבור מ"ב המסעות היה "על פי ה'", מכוונים כנגד שם בן מ"ב לברר ניצוצי הקדושה מהמדבר הנורא.

ועל כך מסיים הכתוב לקח נשגב לדורות הבאים: "ואלה מסעיהם למוצאייהם", כלומר אלו מ"ב המסעות שעברו דור המדבר, הנה עשו בכך הכנה "למוצאייהם" - לכל הדורות העתידים לצאת מהם, שגם הם יצטרכו לעבור את המדבר הנורא של העולם הזה במ"ב מסעות. וזהו שנאמר: "ואלה" - ו' מוסיף על ענין ראשון, זאת ועוד ואל"ה בגימטריא מ"ב, שגם הדורות הבאים יוכלו ללכת בדרכם של דור המדבר, לנסוע במ"ב המסעות שכל אחד נוסע בימי חייו על פי ה' לתקן הכל על ידי שם בן מ"ב.

הנה כי כן הרווחנו להבין את דבריו הקדושים של ה"עבודת ישראל", כי כ"א ימים וכ"א לילות של ימי בין המצרים, הם כנגד מ"ב המסעות שעברו ישראל במדבר, ולכן תקנו לקרוא את מ"ב המסעות של פרשת מסעי בימי בין המצרים, כי עיקר הכוונה בזה כדי שנתחזק לדעת שכל המסע הכבד שלנו בכל הגלויות, הוא על דרך שעברו ישראל את מ"ב המסעות במדבר, ומאחר שדור המדבר כבר סללו לנו את הדרך, הרי ברור שנוכל

לפי זה מגלה לנו התנא האלקי רשב"י בתיקוני זוהר (תיקון ט קג): כי ו' האותיות שיש בכל אחד מז' שמות של שם בן מ"ב אותיות, סדר חלוקתם הוא ממש כסדר שש כנפים של השרפים, למשל השם הראשון אב"ג-ית"ץ, ב' אותיות הראשונות א"ב הן כדי לכסות את פני המצוה שהוא פני המלאך שנברא ממצוה זו, ב' אותיות האמצעיות ג"י הן כדי לכסות את רגלי המלאך של המצוה, כדי לשמור עליו ממלאכי חבלה ומזיקין שלא ישלטו בו, וב' אותיות אחרונות ת"ץ הן הכנפים לעופף למעלה עד לפני הקב"ה.

והנה מה שכתב על כך רבינו חיים וויטאל ב"שער הכוונות" לרבינו האריז"ל (תפלת שחרית דרושי עלינו לשבח ונוסח התפלה דרוש א):

"אנא בכח גדולת ימינך כו', ויאמר כל שני תיבות ביחד, אנא בכח ויפסיק, גדולת ימינך ויפסיק, תתיר צורה ויפסיק. ונראה לפי עניות דעתי שהטעם הוא לכיון אל מה שנתבאר אצלנו, כי כל שם מאלו הז' שמות של מ"ב יש בו ששה אותיות, ומתחלקים לג' בחינות, בשתיים אותיות יכסה פניו, ובשתיים יכסה רגליו, ובשתיים יעופף, ולכן צריך לחבר כל שני אותיות ביחד".

נפלא לצרף בזה מה שכתב בשל"ה הקדוש (מסכת פסחים נר מצוה אות נח) בשם המקובל האלקי הרמ"ק זי"ע ב"פרדס רמונים (שער יח סוף פרק יג):

"כתב הרשב"י ע"ה (תיקוני זוהר שם), שבכל השם יש בו ו' אותיות נגד שש כנפים שבשרפים, ועל זה נאמר (ישעיה ו-ב) שש כנפים שש כנפים לאחד, ואמר ששם זה טוב להזכירו קודם שינתו, וכן האדם סמוך לעת פטירתו, כי על ידי כנפים אלה בשתיים אתון מכל שם הנשמה תכסה פניה כו', [ובשתיים תכסה רגליה], ובשתיים תעופף הנשמה למעלה, ותזכה להינצל ממלאכי חבלה ומכל מזיקין, ותזכה לחיי עולם הבא".

מ"ב מסעות החיים שלנו להעלות כל התורה והמצוות

מעתה יאירו עינינו להבין הקשר הנפלא בין מ"ב המסעות במדבר לשם בן מ"ב אותיות, כי מאחר שכבר למדנו מדברי ה"אור החיים" הקדוש, כי ענין המסעות היה כדי להעלות בירורי ניצוצי הקדושה שהיו טמונים שם, והרי כל העלאות ניצוצי הקדושה הן דוקא על ידי שם בן מ"ב, לכן סיבב הקב"ה שיסעו ישראל במדבר מ"ב מסעות כנגד שם בן מ"ב, ובכל מקום ישבו רק כפי ערך הזמן שהיו צריכים לתקן ולברר ניצוצי הקדושה שהיו שם.

לרפואה שלימה של הגאון רבי שלום חיים בן עליזה שליט"א נדבת דה. רפאל ולימור מהדב הי"ו

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com